

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2808/2024
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“, ДОО Ново Милошево, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 864/24 од 28.05.2024. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 864/24 од 28.05.2024. године, у ставу првом изреке у потврђујућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 864/24 од 28.05.2024. године, у ставу првом изреке у потврђујућем делу.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 581/2022 од 09.02.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком III Уговора о вансудском поравнању закљученог 28.12.2006. године, између тужиоца и правног претходника туженог. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев да се утврди да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачка д) Уговора о вансудском поравнању закљученог 28.12.2006. године, између тужиоца и правног претходника туженог, као и да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене отпремнине и припадајуће отпремнине исплати износ од 1.526.040,00 динара са законском затезном каматом од дана 01.02.2024. године, до исплате и на име законске камате износ од

3.550.232,47 динара, и предлог да се одреди привремена мера забране отуђења и оптерећења непокретности, ближе опредељених у овом ставу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.600,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 864/24 од 28.05.2024.године, делимично је усвојена жалба тужиоца и првостепена пресуда преиначена тако што је ставом првим изреке утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачка д) Уговора о вансудском поравнању закљученог 28.12.2006. године, између тужиоца и правног претходника туженог и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка, а у преосталом делу је потврђена првостепена пресуда. Ставовима другим и трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 29.700,00 динара, а одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у делу којим је потврђена првостепена пресуда, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2., да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби члана 196. Закона о раду и члана 371. Закона о облигационим односима, након оцене основаности приговора застарелости потраживања, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати потраживање на име разлике између исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа и припадајуће отпремнине на основу члана 5 анекса колективног уговора од 30.12.2005. године, са законском затезном каматом. Ово због тога јер се у конкретном случају ради о потраживању из радног односа, које потиче из периода 28.12.2006. године, а тужба је поднета 01.09.2022. године, због чега се има применити рок застарелости потраживања, сходно члану 196. Закона о раду.

Врховни суд је оценио да је другостепена одлука донета правилном применом материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом имајући у виду да застарелост зависи од доцње, што је чињенично питање. Стога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба

новог тумачења права. На основу изнетог, како нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и исплате поднета је 01.09.2022. године, и вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.526.040,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ ради утврђења ништавости одредби вансудског поравнања, као и имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. и 441. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију и судских такси, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**